

ΟΙ ΙΕΡΑΡΧΑΙ ΤΗΣ ΕΠΙΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ο ΣΗΜΑΙΟΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Τὸ παιδί καὶ τὸ φεῖδι. Ἐνα ἐπεισόδιο καὶ ἡ προφητικὴ σημασία του. Ὁ Γεώργιος Κοτζιάς πού γέννηε Ἐπίσκοπος Παλαιῶν Πατρῶν. Ἡ παραμονὴς τῶν Ἑθνικῶν κηρύγματα. Τὸ περίφημο πλαστὸ γράμμα τοῦ Δεσπότη. Ἡ τελετὴ τῆς 25 Μαρτίου. Τὸ ἀλληλεπάγγελμα τῶν γεωργιστῶν καὶ ἡ δραματικὴ σκηνὴ τῶν Ἐπισκόπων Γερμανῶ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΕΣΑ σ' ἕνα χωριό τῆς Δημητοῦνας, τὸν Ἰωάννη τοῦ 1783, ὁ Γιάννης Κοτζιάς, χιματίας καὶ χροισιός, ἀλώριζε τὸ σπίτι του. Ἡ μέρα ἦταν ζεστὴ, καὶ ὁ γιός του Γιώργης, 12 ἔτων παιδί, νύσταζε καὶ ἀποκοιμήθηκε κάτω ἀπὸ μιὰ βελανιδιά. Ἐξαφνα, τὸ παιδί ἔνοιωσε κάτα γὰ τὸ σφίγγει καὶ ἀνοίγοντας τὰ μάτια του, εἶδε ἕνα τρομερὸ φεῖδι. Χωρὶς νὰ χάσει τὴν ψυχραιμία του, ὁ Γιώργης ἀπαξέ με τὸ δεξιὸν χεῖρ τὸ κεφάλι τοῦ φεῖδου καὶ τσάφισε τόσο δυνατὰ, ὥστε τὸ ἔρατετό δὲν ἔμφορεσε πάλι νὰ κινήσῃ τὰ σαγόνια του. Σιγάμα ἔπαυσε δυνατε φρονεῖ, καλόντας τὸν πατέρα του:

— Πατέρα, τρέξε!... Φεῖδι!...

Φεῖδι!... Ὁ Γιάννης Κοτζιάς παρόησε τὸ ἄλιοναμα καὶ μῶις εἶδε τὸ γιό του σὲ τέτοιο κίνδυνο, τὸ φώναξε μὲ λαχάρα:

— Κρόατα τὸ καλά!... Ἐγείσα!...

Τὸ φεῖδι εἶχε μὲ ποιλὲς βόλτες κοιλιομαστὲ γύρω ἀπὸ τὸ μτρότω τοῦ παιδιοῦ, ἀλλ' αὐτὸ ἔξακολουθοῦσε νὰ τὸ σφίγγει τὸ κεφάλι. Ὁ πατέρας του πήρε γρήγορα ἀπὸ ἕναν τοσιτάν τὸ φεῖδι πού κορυφούνη τὰ πόββατα, ἔτρεξε σὸ παιδί του, ἔκοψε τὸ κεφάλι τοῦ φεῖδου καὶ ἔβασε τὸ ἀγαπημένο του ἀγόδι.

Αὐτόν, τὸ περιστάτικό αὐτὸ πρέκει νὰ θεωρηθῇ σάν προμάντεμα, σάν σημεῖο θεῖο. Γιατὶ ὁ Γιώργης Κοτζιάς δὲν εἶνε ἄλλος παρὸ ὁ μετὰ 38 ἔτη Ἐπίσκοπος Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανῶς, ὁ μέγας Ἱεράρχης, πού εἰδήθηκε τῆς Σημαίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως στήν Ἁγία Λαύρα!

Κεῖ ἀκόμη ἕνας ἄλλος σιόνος. Γεννήθηκε ἀνήμερα τοῦ Ἐσαγγελοσίου, στῆς 25 Μαρτίου τοῦ 1771! Ἡταν δὴλ. ὁ π ρ ο σ φ ο ρ ι σ μ ἔ ν ο ς. Θὰ ἀρρηγηθοῦμε σύντομα τὰ χωραχτηριστικώτερα ἐπεισόδια τῆς ζωῆς του:

Ἦταν μαζορόνως συγγενῆς τοῦ κατόπιν ἔθνομάρτυρος Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε'. Τὰ πρῶτα μαθητικά ἀκούσε σὸ περίφημο σχολεῖο τῆς Δημητοῦνας, ἐτελειωθηθὲν κοντὰ σὸ Δεσπότη Ἀργίου Ἰάκωβο, ὅπου καὶ χειροτονήθηκε διάκος. Σὲ ἄλγία 28 ἔτων ἐπῆγε σὸ θεῖο τὸν Γρηγόριο— τότε Μητροπολίτη Σιώνης — καὶ ἔταν αὐτὸς ἔγινε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, τὸν ἀκολούθησε ἔκει.

Στὰ 1806 ὁ Γερμανῶς ἐχειροτονήθη Μητροπολίτης Παλαιῶν Πατρῶν καὶ ἐκεῖ, διπλωματικώτατα πολιτευόμενος, καθόρθωσε νὰ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν Ὀθωμανῶν ἀγάδων τοῦ Μοσχῆ, ἀλλὰ καὶ νὰ προσημαίωσῃ τὴν ἑπανάστασι. Ἡ εὐστοργία τῆς ἑδμηγορσάντικης ἔβανε ἐφελιά! Ὁ ἱστορικός Γούδας, σὸυς «Παράλληλους Βίους» του διηγείται τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτο:

Κατὰ τὸ Γενάρη τοῦ 1821, σὸ Ἄγιο, σὸ ἀρχοντοσάπιο τοῦ Ἀγγελῆ Μελετοπούλου, ἦσαν συγκεντρωμένοι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς προκρίτους, ὅλοι μνημένοι σὸν ἐκεῖ σποτὸ τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ μεταίνον γινάινεσῃ στήν ἐνούχησι σάλα καὶ ἀκούσων τὰ μυστικά τους, ὁ διάκος τοῦ Δεσπότη Γερμανοῦ ἔφρασε ἀπρὸς τὸ δικοσὸ μὲ τὸ γλῆκο καὶ τὰ ποτήγια τοῦ νεροῦ. Ὅμοις ἔβασο σὸ γλῆκο ἦσαν μαζεμένα πολλὰ κερμύγνια. Τότε ὁ Ἀγγελῆς Μελετοπούλος, θέλοντας νὰ ἱπονοήσῃ ὅτι ὁ Τοῦρκο ἦσαν πολλοὶ, εἶπε:

— Ἄχ, Δεσπότη μου, μερμύγνια συνάχτηκαν, μερμύγνια καὶ θὰ μῆς φάνε τὸ γλῆκο!

Κεῖ ὁ Γερμανῶς, πού κατάλαβε τὸν ἱπτανισμό, ἀπάντησε:

— Ναι, ἀρχόντα μου, μερμύγνια πολλὰ, μὰ με τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ θὰν τὰ χαλάσωμε!

Καὶ γαρίζοντας σὸ γιό τοῦ νοκοκώρη, τὸ νεαρὸ Δημήτριο Μελετοπούλο, τοῦ εἶπε:

— Ἐ; τί λές κα' εἰ, παλληκάρη Μήτρο; — Ναι, Δεσπότη μου, θὰ τοὺς ξεπαστρέψωμε ὅλους, ἀλλοῶς καλύτερα νὰ πελάνομε! Τί τὴ θέλομε τέτοια ζωῆ!

— Λοκτόν, ἔχε τὴν ἐσχὴ μου, εἶπε ὁ Γερμανῶς. Μακάρι νάχοινε ὅλοι τὴ δική σου γνώμη!

Ἡ σύναξις ὅμοις αὐτὴ προδόθηκε σὸυς Τοῦρκοις καὶ ὁ Πασσῆς τοῦ Μοσχῆ ἐκάλεσε ὅλους τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ προκρίτους νὰ προσέλθουν στήν Τριπολιτσά. Ὁ Γερμανῶς ἀντιτάχτηκε μὲ τόλμη σὲ κείνους πού ἐθείλιασαν, συμβουλευοντας νὰ μὴν ὑπακούσων. Γιατὶ ἡ μεγάλη ὠρα ἐπῆλθεσε. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀρχόντες, πού ἀγαποῦσε πολὺ τὸ Γερμανοῦ, τοῦ ἔλεγε νὰ φύγῃ νὰ περῶσῃ στὴ Ζάκυνθο, γιὰ νὰ γλιτώσῃ τὴ ζωὴ του. Ἀλλ' ὁ ἡρωικός Δεσπότης τὸ ἀπάντησε:

— Οὔτε ἀπὸ σένα, οὔτε ἀπὸ κανέναν ἄλλον θέλω ν' ἀκούω τέτοιες παρακλήσεις. Τὸ Ἐσαγγέλιο λέει: «Ὁ καλὸς ποιμὴν καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ πῆσων ὑπὲρ τῶν προβάτων».

Καὶ ἔμεινε. Ἀλλὰ ὡς στήν τελευταία στιγμή ἤθελε νὰ κρατῆ τοὺς Τοῦρκοις στήν ἀτάκη. Καὶ ἔβαλε σὲ ἐνέργεια τὸ ἐξῆς τέχνασμα: Ἀρχισε νὰ προσημαίεται τάχα ὅτι θὰ πάη στήν Τριπολιτσά. Καὶ ἐπὶ ἀργύριον ἡ προσημαίεσις, ἐμίλωνε τάχα τοὺς ὑπέρητες τοὺς ὡς ἀμελεῖς. Ἀνάγκη ὅμοις νὰ σημειωθῇ ὅτι δὲν ἦταν ἐπιλοκὸ νὰ ἐτομασθῇ τὸν κερὸ ἔβασο ἕνας Ἱεράρχης μεγαλοπρεπῆς, ὅπου ὁ Γερμανῶς, γιὰ νὰ παρασινασθῇ στήν προσημαίεσι, σὸν Διοκρητῆ Ὁ-

φραῖλε πρῶτα νὰ προμηθευθῇ τὰ περιόρισμα π ε ο κ ε σ ι α π οὗ θὰ ἔφρανε στόν Πασσά καὶ σὸυς λοιποὺς ἀναγέτους ἀξιωματούχοις. Ὁφείλε εἶπει τὰ ἐφοδιάσῃ τὸ κερμὸν του μὲ μπόλικα χρυσὰ καὶ ἀσημένια νομίσματα γιὰ τὰ σχετικά φιλοδορμάρια. Ὁφείλε ἀκόμη νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ πολυάριθμο προσωπικό τῆς ἱππρεσίας του. Κατὰ τὰ ἔθμα, θὰ τὸν ἀκολουθοῦσαν ὁ ἐξῆς: Δύο κ α β ἄ σ η ρ ε ς Ὀθωμανοί, ἐνοπλιοι, τρῶπον τινὰ σωματωρκακῆς του, ὁ Ἀρχιδιάκονος, ὁ Διάκονος, ὁ Πρωτοσυγγελοσ, ὁ Ἀναγνώστης, ὁ Καφετζῆς, ὁ Τοσιτωρξῆς, ὁ Ἱπποκόμος, ὁ Μάγειρος, τρεῖς ἱππρεῖτες, ἄλογο, μουλάρα γιὰ νὰ μεταφέρων τὰ μπαρούτια τοῦ κλπ. κλπ...

Ἐπὶ τέλους, τὸ ξεκίνημα ὀρίστηκε νὰ γίνῃ στῆς 27 Φεβρουαρίου, ἡμέρα Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας, μετὰ τὴν λειτουργία. Μόλις ἡ πολυάριθμη αὐτὴ ἀκολουθία βῆκε ἀπὸ τὴν πόλι, ἕνας λαγὸς πετάχτηκε ἀπὸ δεξιά πρὸς τ' ἀριστερὰ τοῦ Δεσπότη καὶ τρέτασε πάλι σὸν θαμνωλάδα. Μερικοὶ, καὶ πρὸ πάντων ὁ κ α β ἄ σ η ρ ε ς, τὸ πῆσαν γιὰ γρονθοκόφι καὶ ὤρμησαν νὰ σκοποῦσων τὸ λαγὸ, ἀλλ' ὁ Δεσπότης, πάντα σιωπηλὸς καὶ συλλογιόμενος, ἔξακολουθῆσε τὸ ὄρδιο του...

Ἔστερ ἀπὸ πέντε ὠρες, ἔφρασαν σὸν λεγόμενο χάνη τῆς Γραφωμῆστας. Ἐκεῖ στάθηκαν, γιὰ νὰ φάνε. Μετὰ τὸ φαγητό, ὁ Δεσπότης πλάγιασε, σκεπάστηκε μὲ μιὰ γούνα, γιὰ νὰ ξεκουραστῇ λίγο. Ἔστερ ὅμοις ἀπὸ λίγη ὠρα ἐβῆτησε καὶ καμάρησε πῶς ἔχει κρηάδες καὶ πόνου δυνατὸ

σὸν μεγάλο δαχτύλο τὸ ἀριστεροῦ ποδιοῦ. Ὅλοι οἱ τῆς συνοδείας ἔτρεξαν νὰ ἐκτελέσωσι τίς διαταγῆς τοῦ Δεσπότη, γιὰ νὰ μετριάσθων τάχα ὁ πόνου του. Οἱ Ὀθωμανοὶ μάλιστα τὸν ἐσυμπούλευαν νὰ γρησθῇ πάλι σὸν σπῆτι του, ἀφοῦ ὁ λαγὸς ἔδειξε φανερὰ... τὴν κακοσημαδιά Ἀλλ' ὁ Δεσπότης ἐπέμεινε νὰ φθῆσῃ στήν Τριπολιτσά, νὰ ὑπακούσῃ πῶρα στόν Πασσά. Ἔτσι, ἔφρασαν στὰ Καλάβροτα, ὅπου ὁ Δεσπότης ἐπέτρεψε γιὰ νὰ ξεκινήσων. Ἐκεῖ μαζεύτηκαν πολλοὶ προκρίτοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ, ὅλοι καλεσμένοι ἀπὸ τὸ Διοκρητῆ τὸ Μωσῆ. Καὶ ὅλοι ζητοῦσαν συμβουλή ἀπὸ τὸ Γερμανοῦ, τί νὰ κάνουν. Ἦσαν ἀνυποφάσιστοι, διατακτικοί. Ἐφρόνταν νὰ πῶνε στόν Πασσά, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν πῶνε πάλι ἐφοβόνταν. Γιατὶ ὅλοι ἦσαν μέλη τῆς Φιλικῆς καὶ ὅλοι ὑπόπτεσαν προδοσία.

— Ἐμπρός, εἶπε ὁ Ἱεράρχης, θὰ πάμε ὅλοι μαζὺ καὶ θάχοινε τὸν

Ὁ Παλιῶν Πατρῶν Γερμανῶς.

Ήσθε Χριστό βοηθό μας!

Καί ή συνοδεία, πολυαριθμότερη τώρα, εσπένεισε την πορεία της... Έξαρνα, στη θύρα Καστάνες, τους εσπαμάτησε ένας γραμματιστής. Ήταν από προηγήτερα βαλτός, από το Γερμανό, και του έδωσε ένα άνοιγμο γραφίμα, γραμμένο από... τον ίδιο το Δεσπότη! Το γραφίμα άπεφθινόταν στο Γερμανό και στους προκρίτους και ο άπειταλιμένος έλεγε ότι του το είχε δώσει ένας Όθωμανός έπισμηος της Τριπολιτσάς. Και ο βαμνάσιος εκείνος, Ίεράρχης, παίζοντας φουσιώματα τό ρόλο του, ελε:

— Άς δοίμε τί μίς γράφει!

— Άνοιξε τό γραφίμα και διάβασε δυνατά τά εξής:

«Μερικοί από τους προκρίτους αγάδες της Πελοποννήσου, έχοντες πάθη πολιτικά, έκαμαν λάβην τους λόγους, όπου διεσπάρησαν περί Έπαναστάσεως και έπεισαν την Διοίκησιν διά να θανατώσιν παράλογως τους έπισμηότερους της Πελοποννήσου Έλληνας. Όθεν, ως φίλος και θεοφοβούμενος, τους δίδω την ειδήσιν να μη προχωρήσουν, διότι, εάν έμβουν εις την Τριπολιτσάν, αφεύκτως θανατώνονται.»

Οι πρόκριτοι και λοιποί έμειναν κατάλλητοι. Το στρατήγημα του Δεσπότη είχε πετύχει. Κανείς δεν υποψιάστηκε ότι τό γραφίμα ήταν γραμμένο από τον ίδιο, γιά να τούς άναγκάσθι να τολμήσουν, να μη φύξουν μή άπό άρχητερα την Έπανάσταση.

Άμείσως παροδύρωσαν. Ό Γερμανός έδωξε τους δυό Όθωμανούς καθίσαιδες και διά ή συνοδεία πήγες και ξεγύγησε στην ειρήφιση και τον της Άγίας Λαφάς. Έκει, στις 25 του Μάρτη, μετά τη λειτουργία, ο Ίεράρχης έτέλεσε λειτουργία. Έλεπα, λαμπροφορούμενος, βαθεύ συγχωριμένος, ξεκρίμασε τό παρατέτασμα της Ώραιας Πέλης και σηκώνοντάς τό ψηλά, ως λάβαρο άπολιτισσεως, έκράυξε την Έπανάσταση:

— Ζήτω τό Έθνος! έφώναξε. Ζήτω ή Έλευθερία!

Και ή ζητωκραυγή έπανέληθη από όλους. Ό Γερμός Άγών άρχισε...

Ή έμπετυσμένη προκήρυξις του Παλαιών Πατρών Γερμανού — την όποιαν ενήγχε; διάσεως ο Ιστορικός Σηηλιάδης — έχει στο προτύπο της εξής:

«Οι Έλληνες τυραννούμενοι πάντοτε επί πλέον από τους Τούρκους, οι όποιοι όρκισθήσαν να τους εξολοθρεύσουν, άπεράσαν άνοφάνους ν' άποσιουν τον Ξυρόν, ή ν' άποθανουν. Ήγέθησαν να λάβωμεν τά δίκαιά μας, και τίεθα πεπεισμένοι, οι άπιστοι αι Χριστιανικαί Δυνάμεις θά γνωρίσουν την Δικαιοσύνην του Άγώνος μας και όχι μόνο δεν θί παρεμβάλουν προσωπικά εις αυτόν, αλλά και θί μίς βοηθήσουν, αναπολούντά όπόσον οι πρόγονοί μας ώφέλησαν την άνθρωπότητα.»

Και από τότε ο Γερμανός δεν έπαυε ούτε στιγμή να εργάζεται, με τό θεμιτό λόγο και με τό προσωπικό του παράδειγμα, γιά την έπαύρησιν και τη δικαιοσύνη του Άγώνος.

Γρήγορα όμως άρχισαν μεταξύ τών έπαναστατών ή γκαριές, τό πατριοπαράδοτο Έλληνικό άλληλοφύλομα. Είνε γνωστόν ότι στην κομωμένη Καλλιτέα είχε συσταθεί «Πελοποννησιακή Γερονσία». Πολύά άμως από τους γερονσιαστές διεφθόνησαν κι έκαναν άλλη Γερονσία με έδρα τά Καλάβριτα! Ομοιόμενος γιά την κατάσταση αυτή ο Άρχηγός του Άγώνος Δημ. Ύψηλάντης, τους άφισε και πήγε στας Καλάμας. Περίορο έμιας είνε ότι και τά δυό διαμαχόμενα μέρη κατέφυγαν στο Γερμανό γιά να τους συμβιάσθι. Έβγες μιά ψωκερής δλων των προκρίτων. Ό Γερμανός ήταν πρόδότης της συσπέρσεως. Παρών ήταν και ο Ύψηλάντης. Οι γερονσιαστές των Καλιτζών παρουσίασαν ένα άδικιστικό Όργανισμό, τον όποιο ο Ύψηλάντης και οι δικιοί του δεν ήθελαν να υπογράψουν. Ό σεβίσημος Ίεράρχης έλεε πολλά, άγωνιζόμενος να τους πείσθι, και τέλος συγχωριμένος, κλαίγοντας, εγονάτισε μπροστά στον Ύψηλάντη και φιλιώντας τό χέρι του, του ελε:

— Ίδου έγώ, χείρην της Πατριδος, ταπεινούμαι, φίλω τό χέρι σου και σε έκτενω με αυτό τό χέρι να υπογράψης την διάλυσιν των διενέξεων και την άγαθοποιον ερήφην.

Ή σσηγή ήταν δραματικωτάτη. Και ή συμφιλίωσις έγινε... Ό Έπισκοπος Γερμανός, ως Σημαιοφόρος του Ίερού Άγώνος, πέθανε στο Ναύπλιο, τό καλοκαίρι του 1827.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΔΟΥΜΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΣΗΜΑ ΤΟΥ

Ό Άλέξανδρος Δουμάς, πιάς, είχε λάθει τόσα παράσημα κατά τη διάρκεια της ένδόξου συγγραφικής σταδιοδρομίας του, ώστε τά είχε ταποθετήσει με τάξι μέσα στο γραφείο του, πάνω από τό τζάκι, γιά να τά βλέπουν οι επισκέπτες του.

Μιά μέρα κάποιος φίλος του, παίνοντας εκεί και βλέποντας τό πλήθος των ώφαιων αυτών παρασημων, του ελε γιά να τον πειράξθι: — Δεν μού λές, φίλε μου, τί σου θυμίζουν αυτά τά πιχλιμπίδια;

— Ω! άποκρίθηκε ο Δουμάς ή' τομωτήτητα, πληρόνοντας τό πείραγμα με τό παραπάνω. Τώρα που είσαι σύ έδώ, μού θυμίζουν τό μυθό της πονηράς άλεπούς και των άγουρων σταφυλιών!...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΟ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

(Του JEAN RAMEAU)

Όταν έκαμιν ο Πλάστης ούρανοσ, πουλιά, πεδιάδες, όρη αλλόθινα, λαγκάδια, ταξιδιάρικα νερά,

Όταν έγινε στα άνθη χρώμα, θείς μουσχοβολάδες κι εκινήθηκαν οι κόσμοι στού ποδιού του τή σπρωξιά.

Έπλασ' άνθρωπο και πήρε τ' άχαιμόν τό στερογενέτι σάν παπούλης που άπ' τό χέρι τό έγγοναία του όδηγεί, τό τούγχισε στην πλάσι, στην άπέραντη οίκουμένη πίσωσέ με τη φρονή του άπ' τό σκότος τό βαθύ.

Στά μυρόζωομα λουλούδια που είδε ξάφνου όλόγυρά του με τά δάκρυα της ανούλιας στολισμένα χαροπά, ό νεβλίπαστος αισθήθη κρυφό πόθο στην καρδιά του στον άνθρωπν να ξεφυγίση τη θροσδόλουτη άγκαλιά.

— Πόσο είν' όμορφα, Πατέρα! ειλ' εκείνος μαγεγμένοις, άδερφώνοντας τά χείρα στον ούρανό του όδηγό. Και γιά νάνα άπ' τη γλαυρία τους ευοδιά σπντροφεγμένοις, εγονάτισε και κόβεη ένα ρόδο τυρεφό.

Τότε ο Πλάστης τόν έπιγε στα βουνά τά χιονισμένα με την κάταση τη χατή, την άπάτητη κορφή, άσπρη τόσο που τα μάτια έσφαλόσαν βακτωμένα σάν δυό άνθη που λιγόνουν από λάμψη περιση.

— Ω, τί ώραίο! τού ξανάει με χαρούμενη καρδιά και χιονόσωρο γυριόντας άπ' τά όρη να κινά, γιά να ειφράνη τη ματιά του στη λαμπρόενη θωριά, σκούβει, παίνοει από τό χιόνι που στα πόδια του πηδά.

Τότε τούδειξε τ' άστέρια, στ' άστρα κεί τον άνεβάξει που χινόνταν και ηθόδοσαν στο λαμπρόφωτο ούρανό. Ανατείλας, τούχρπταν τού φτωχό που τά κντάξει να ξεφουγί, να τά φτάση μ' ένα πέταγμα έλαφο.

— Πόσο είν' όμορφα, Πατέρα! ειλτε ύψονότας τη

(χέρι και, γιά νάη στις νυχτιές του μιάν άχτιδα φωτεινή, έξεγύθησε και πιάει μ' ένα πηδήμα δυό άστέρια σάν δυό άσπρες πεταλούδες στού Μαγισύ τη χαρωγή. Έκονοστή άπ' τό ταξείδι, άλλ' εύθός σάν έδημιάη πως της γής τό μονοτάτι θέ να βολι τό σκυθωτό, σέ μιά διπία γλαυρία τ' ούρανού άποκομωμένη με τό χιόνι, με τ' άστέρια, με τό ρόδο στο πνεφό. Τότε γιά να ίδθι τό πλάσμα στο τεράνι τό ξύπνημα του σ' ένα σώμα άδερφωμένο τέτοια έργα θαυμαστά να μαγεύθι, να φαιδίθη με τό ρόδο τη ματιά του και στο πλάγι του ν' άστράφουν χιόνι κι άστρα λαυ- (περά,

Θέλης' ο καλός Πατέρας στο παιδι του να χαρίση την άθάνατη ειτυχία τ' ούρανού ζάουσι στη γή, των άγγέλων ή ψυχύ του πη χείρα να μη φθονίση κι' όμορφιές του παραδείσου μέσ στον κόρφο του να κεί. Έτσι έπαυξεν άστέρια, ρόδο, χιόνι σ' ένα σώμα. Κοσμή έπλασε τό χιόνι και στο θέιο του λογαμό τά δυό άστρα δυό ματάκια, τό τριαντάφυλλο ένα στόμα και με όλα μιά Γυνάικα, έργο τέλει, θαυμαστό.

Μετ. ΑΝΔΡΕΑ ΜΑΡΤΩΚΗ

ΤΟ ΣΤΕΡΝΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

(Του ΜΥΣΣΕ)

Είνε τό ρόδο τό στερνο τό μοναχό του ανθίσει. Οι σύντροφοί του χέστηκαν όλοι σέ μιά κνχτιά, γύρω κανένα λουλούδο, και στ' άδικα παυξίσει να βολι και κάπου καθώς πόν την πρώτη συντροφία του. Λουλούδο, πάνο στο κλαδι δεν θά σ' άφρησ μόνο. Άφου τ' άλλα μαράβηκαν, κι' εσύ θά πιάς μ' αυτά. Τά πέταλά σου θα σπορούν κάθε φορά τό χρόνο, να μού θυμίσουν πως δεν ζει στον κόσμο ή όμορφιά. Έτσι κι' έγώ θά πάω μακριά οι φίλοι όταν μ' άφήσουν και της Άγάτης πίσω μου τό δέντρο μοραθει. Άμια ή καρδιάς που χιπτάγαν γιά μένα θέ να σβύσουν, σέ τέτοια πλάσι πούσ μπορεί τριαντάφυλλο ν' άνθίξι.

Μετ. Δ. Ν. ΓΑΛΑΝΗ

ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Ό ματαίοδωξος έχει ως σννήμα: Κέρδιζε χονήματα! Ό γενναίοδωρος: Κέρδιζε και μοιράζε τα! Ό φιλάργυρος: Κέρδιζε και ασφά- λιζε τα! Ό άσπυτος: Κέρδιζε και σκόρπιζε τα! Ό τομιστής: Κέρδιζε και δά- νειζε τα! Ό χαρτοπαικτης: Κέρδιζε και χά- νε τα!